





Harold

JESTŘÁBÍ POLE,
SEVERNÍ PITORIE

*Krásná dívka mlčky sedí,
poslušná a pokorná,
ke rtům svého prince hledí.*

Brigantská lidová písnička

Bylo nádherné, horké a slunné odpoledne. Mladý princ Harold se procházel po okraji lesa a pobrukoval si melodii písňe, na kterou se snažil skládat nový text.

*Zlá princezna tiše sedí,
prohnaná a vražedná,
smrt jí přitom z očí hledí.*

*Princ Boris se už blíží,
statečný a silný,
než mu cestu oštěp zkrříží.*

*Harold, ten však kráčí dál
svět mu leží u nohou,
chrabrý jako příští král.*

Chlapec se zastavil a přitiskl si pěst k srdci, jako to udělá u dvora, až dojde k oficiálnímu uznání jeho nového postavení dědice brigantského trůnu.

Svět mu leží u nohou...

Ta stará písnička byla o prosté cudné dívce, která čeká na svého prince, a ten dodá smysl jejímu životu. Boris ji často zpíval, když byl opilý.

„No, bratře, naše sestra rozhodně dodala nový smysl *mému* životu.“

Haroldův pohled upoutaly droboučké rudé plody lesních jahod, rostoucí nízko u země. Byly lahodně sladké a chlapec hledal další, ty nejzralejší otrhal a zbytek podupal. Pak vyšel z lesa na slunce a olizoval si prsty ulepené od jahodové šťávy. Před ním se nad bitevním polem stále převaloval šedivý kouř, který nedokázal úplně skrýt pozůstatky bojů – těla, raněné koně a zbraně, oštěpy zabodnuté v podivných úhlech do spálené země. Harold zaklonil hlavu a zavřel oči. Nechával si ohřívát obličej sluncem a cítil se blaženě.

„To je ale den!“

Slova, která vykřikl, jako by zůstala viset v nehybném vzduchu a vibrovala v něm.

„To je ale nádherný den!“ zvolal chlapec znova. Pořád ho naplňoval úžas z toho všeho – z jeho nového postavení, z toho, jak se to stalo a jak dobře se kvůli tomu cítí.

Nikdo mu neodpověděl. Kromě vzdálených skřeků – asi nějakého raněného muže nebo koně, i když se zdálo vyloučené, aby tak podivně řičel člověk nebo zvíře – vládlo nad bojištěm ticho.

Uprostřed bitevního pole byly dvě spálené káry – jedna vezla Haroldovu sestru, princeznu Catherine, druhá prince Zayna. Muly, které je přitáhly, tam zůstaly také, ležely zkroucené pořád v postrojích a v hřívě jedné ještě dohořovaly ohýnky, zatímco nohy druhé trčely k nebi. Harold se byl na ty káry s klecemi podívat s otcem a Borisem, když je vyráběli. Tehdy vypadaly impozantně, ale teď se jako všechno ostatní zdály malé a bezvýznamné.

Z kouře se vynořilo pár pitorijských vojáků. Kráčeli pomalu, se skloněnými hlavami, nejspíš hledali raněné. Jeden z nich pohlédl směrem k Haroldovi.

Princ mu pohled oplatil. Chce na něj snad Pitorijec zaútočit?

Ne. Voják už zase sklopil oči k zemi, po níž se svými druhy pomalíčku kráčel. Buď si myslel, že je Harold jedním z nich, anebo měl už bojování dost. A v Haroldově hlavě zahryzala i nepatrná pochybnost, že ten cizí voják ho vidí jen jako čtrnáctiletého kluka – ne jako nepřítele a hrozbu.

Však už to brzo zjistí. Všichni už to brzo zjistí.

Harolda překvapilo, jak dobře Pitorijci bojují. Zvítězili nad nimi snadno a jen s malými ztrátami. Harold byl u toho, když jeho otec a bratr plánovali brigantský útok. Snažil se do toho vložit, ale Boris ho jako obvykle okřikl, ať „přestane vyrušovat“. A tak Harold jen tiše seděl a přemítal, jak by odpověděl na otcovu prostou taktiku frontálního útoku.

A jeho názor zřejmě sdílel i pitorijský generál lord Farrow. A Haroldův otec naprosto podcenil nepřítele. Domníval se, že když je Farrow nezkušený ve válčení, bude snadné ho porazit. Harold Farrowa chvíli sledoval při vyjednávání o výkupném za prince Zayna. Ten pitorijský vojevůdce byl marnivý a chamtivý, ale Haroldovi bylo jasné, že není hloupý ani lenivý. Farrow si připravil bojiště předem, rozparceloval ho zákopy plnými smůly. Zapálit ji – a od ní nepřátele – bylo pro Pitorijce snadným způsobem, jak se zbavit protivníků. Nebylo to úplné vítězství, protože Brigantanům se podařilo ustoupit, ale situaci ovládli Pitorijci. Král Aloysius znovu podcenil soupeře, jako už v poslední válce se svým bratrem, princem Theloniem. Zase ze sebe udělal hlupáka. A Boris se chová úplně stejně.

Boris se *choval* stejně.

Na Haroldových rtech se objevil úsměv.

„Otec podcenil Pitorijce a ty, drahý bratříčku, jsi podcenil naši báječnou sestřičku.“

Harold viděl, jak Boris a Lang mluví s Catherine, když byla připoutaná v kleci během té zpackané výměny zajatců. I v okovech vypadala Catherine úchvatně v bílých hedvábných šatech pod lesklou zbrojí. Boris ji nepochybně urážel, ale Lang se jí dotýkal. Sahal jí nad okraj prsního krunýře, těsně nad prsa. To Boris neměl dovolit. Lang byl křupan

a nula, kdežto Catherine je princezna. Jenže teď je Lang po smrti a Boris taky. Harold měl na bratrovy poslední okamžiky dokonalý výhled. Viděl oštěp, který vylétl z Catherininy ruky nízko u země, zmatek v bratrově obličejí. Tomu se Harold málem rozesmál nahlas. A ta radost, když smrtelně zraněný Boris spadl z koně!

Jak málo stačilo, aby se z Harolda stal dědic trůnu.

„Díky, sestřičko.“ Chlapec se usmál k pitorijskému táboru, kam Catherine poté uprchla. Harold měl sestru vždycky radši než bratra. Byla chytrá a mazaná. Ale určitě si musela dát trochu dýmů démonů, aby dokázala takhle hodit.

Harold sám si dal purpurový dým poprvé před několika dny. Byl z toho trochu nervózní. Jeho otec opovrhoval vším, co bylo „nepřirozené“, a Boris Harolda před dýmem varoval. „Poplete ti to hlavu,“ tvrdil, „a ne, že bys nebyl dost popletený i bez něj.“ Harold si sám uvědomoval, že mu hlava nefunguje stejně jako normálním lidem. Ale kdo by chtěl být „normální“ a kdo by chtěl dělat, co mu Boris přikazuje? A v brigantském táboře byla spousta chlapců se zásobou dýmu, o kterou se s královským synem rádi podělili.

Harold vdechl jen trošku, ale okamžitě věděl, že s jeho starým životem je konec. Kouř ho proměnil. Harold byl malý a drobný – ke svému zklamání zdědil útlou postavu po matce –, ale s dýmem se stal rychlejším a silnějším než ti nejlepší vojáci z jejich armády. Proto Boris nechtěl, aby si Harold dal – bál se, že jeho mladší bratr bude silnější než on. Jenže na tom teď nezáleželo. Boris byl mrtvý a Harold si mohl dělat, co se mu zachtělo.

„A budu to dělat líp než ty, bratře,“ zamumlal. „Budu mít vlastní regiment už ve čtrnácti.“

Boris ho dostal až v patnácti.

Harold věděl přesně, které vojáky chce. Rozhodně ne ty Borisovy hromotluky. Chtěl chlapeckou brigádu. Viděl je, jak se cvičí, jak dým démonů mění děti v...

„Hej, ty.“

Byl to jeden z těch modrovlasých pitorijských vojáků, kteří hledali raněné. Nebyl sám, ale jeho druzi zůstali o něco víc vzadu.

Harold se usmál a zamával na něj.

„Co tady děláš?“

Harold odpověděl svou nejlepší pitorijsčinou: „Obdivuju výhled.“ Voják přišel blíž. Harold viděl, že obličej pod modrými vlasy je neobyčejně ošklivý, s masitými rty a širokým nízkým čelem. „A ty mi ho kazíš.“

„Jsi Brigantán, co, hochu? Tady nemáš co dělat. Zmiz odtud.“

„Rozhodně jsem Brigantán. Jsem Harold Godolphin Reid Marcus Melsor, druhý syn Aloysia Brigantského, příští král Brigantska, Pitorie, Calidoru i všech dalších zemí, kterých se mi zachce. A mám výjimečně dobrou náladu, i když se dívám na nejošklivějšího chlapa z Pitorie. A půjdu pryč, až se mi bude chtít. A tohle,“ Harold tasil meč, „je důvod.“

A vrhnul se na Pitorijce. Udělal nízké salto a ve vzduchu švihl zbraní nad hlavou. Cítil sílu dýmu, čepel meče byla lehounká jako pírkó a snadno ovladatelná. Bylo to jako tanec a Haroldovi se chtělo smát, když hladce odsekl muži nohu kus nad kolenem. Harold dopadl na obě chodidla, zatímco Pitorijec se zapotácel a svalil na záda. Zíral do nebe a jeho tučné rty se otevíraly a zavíraly bezhlesně jako rybí tlama. Další dva Pitorijci varovně vykřikl a rozběhli se naproti svému kamarádovi s meči v rukou. Haroldovi připadalo, že vidí všechno zpomaleně. Zakřenil se na něj, rozpráhl paže a čekal, až na něj zaútočí. Jenže dvojice se zastavila a nervózně se rozhlížela kolem.

Harold na ně zavolal: „Hledáte raněné, ne? No tak teď jste jednoho našli. Měli byste mu pomoci, a rychle, jinak vykrvácí.“

Jeden z mužů se opatrně přiblížil a poklekl vedle Pitorijce s useknutou nohou.

„Proč jsi to udělal, když už je po boji?“ zeptal se chlapce druhý.

Pitomá otázka! Harold se skoro nenamáhal odpovídat. Ale přece.

„Abych vám ukázal, co dovedu. A teď, když jsem si získal vaši pozornost, vyřídte mé sestře princezně Catherine tuhle zprávu: řekněte jí, že Zayn a Farrow dnes vyhráli, ale bylo to jejich poslední vítězství. Příště vám moje chlapecká armáda useká nohy všem.“

Po těch slovech se obrátil a rychle jako vítr se rozběhl do lesa. Vojáci

se ho ani nepokusili pronásledovat, oba zůstali klečeti u svého raněného přítele. A nad bojištěm, nad řekou a oběma vojenskými leženími nepřátelených armád, nad nimi všemi se začala stahovat mračna, z nichž se to odpoledne spustila první letní přeháňka.



Catherine

VOJENSKÉ LEŽENÍ,
SEVERNÍ PITORIE

*Pro živé válka nikdy nekončí. Jen pro mrtvé je po všem.
pitorijské úsloví*

Ticho noci narušil výkřik. Královna se v posteli v polospánku otočila na bok. Každá noc byla plná podivných zvuků a výkřiků lidí i démonů.

Byl to jen sen...

Se sny, které se v denním světle neškodně rozplynuly, se dokázala vyrovnat. Jenže ty ji jen zřídka probouzely jako tehle, a teď byla napůl vzhůru.

Možná to byl jen štěkot lišky...

V táboře žádné lišky nejsou.

Nebo volání vojáka na některého kamaráda...

Možná ji probudilo právě to.

Catherine otevřela oči.

Plátno stanu nad její hlavou bylo prověšené. Déšť, který trval už týden, konečně ustal. Zanechal po sobě louže v rozích královského stanu a přetrvávající vlhkost ve vzduchu. Na všem ve stanu rozkvetla černá plíseň – na vlněných přepážkách, hedvábných šňůrách, na slammících. Dokonce i lůžkoviny se měnily v černé cáry.